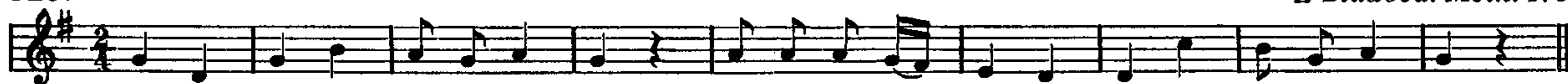

155. VĚŠTĚ*)

325.

Z Bludova. Mein. 179

Šel - tě pan Trum na pro - chá - zku na ze - le - nó ló - ku, na ze - le - nó ló - ku.

Šeltě pan Trum¹⁾ na procházku
[: na zelenó lóku. :]

krajíček pod druhó,
abych měl na stravo.

Dvanást kráv mu podojila,
napojit nemohla.

Šel, nadešel tam děfátko,
malé pacholátko.

Šel, nadešel tam chalópko,
v ní rychtář s rychtárkó.

Zatoč se, ďable, kolečkem,
vyleť vokynečkem.

Dítě rostlo, až dorostlo.
Dyž mu sedm let bylo,
do školy chodilo.

Ach, boche, boche na dveře,
matičko, otevře!

Šak už ses dost nakolíbal,
mé matičky nasužoval.

Nadávali mu ve škole:
Ty nejsi od nas pachole,
ty si nalezené
na lóce zelené.

Počké, počké chvílenečko,
já vařím kašíčko.

Ďábel kolečkem zatočil,
vokýnkem vyskočil.

A dyž přišel dům, povídal:
Já sem nalezené
na lóce zelené.

Mám já dítě, je hrubě zlý,
je hrubě šklibavý.

Dvanást kotóčků vyrazil,
třináctý narazil.

Dejte mně knížky pod pažo,

»A já je budu kolíbat,
jemu pěkně zpívat.«

To máš, matičko, znamení
za tvý vychování.

Na kotle kašu vařila,
nasytit nemohla.

*) Litujeme, že podati nemůžeme textu správnějšího, ač jsme všemožně o dopídění se ho usilovali.

¹⁾ Pámbůh

326. Z doplňků

Z Pusté Polomě. Grimm D. M. 437

A byla jedna mynařka,
zaknula sveho synačka.

Do školy ho posilali
a šaty mu jednavali,
za mladu ho cvičit dali.

Macě jine na kolibce;
žaden vam ho vzici něchce.

Přiletěli dva ďablove,
dítě vzali, jine dali.

Děti se mu vysmivali,
že je na cestě najdeny.

Vyleć, ďable, z tej kolebky
od mej spanilej maměny.

Do něho moci něměli,
do travy ho položili.

Bych měl troje šaty potřhać,
svej maměny půjdu hledać.

Ďábel z kolibky vylecěl,¹⁾
tři kola jest v okně vybil.

A jeli tam furmanove,
našli dítě male v travě.

Troje šaty dotrhaval,
svej maměny něnajdoval.

To macě, lude, znameni
teho ďabla kolibani.

A tu se spolu hadali,
kterak by mu jmeno dali.

A klupe, klupe na dveři,
otevřte mi, ma mateři.
Ja sem dítě vlasni vaše.

Štyry kravy mu dojila,
na kotle kašu vařila,
ešče ho něnasycila.

Dame mu jmeno Benekda,
kdo ho zaknul, temu běda.

¹⁾ Hybaj, děcko šeredné,
z mé kolibke zelené,
a z peřinke tiščené.

A von se hned zatočil,
vokynečkem veskočil.